

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen JUDr. Vlastislavem Peřinou, advokátem, se sídlem Resselovo náměstí 135, Chrudim, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích ze dne 25. 6. 2009, č. j. 52 Ca 2/2009 - 68,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce V. P. se včas podanou kasační stížností domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 25. 6. 2009, č. j. 52 Ca 2/2009 - 68, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích (dále též „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 52 Ca 2/2009 - 68, zamítl žalobu V. P. proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 12. 2008, č. j. OŽPZ/49472-3/2008/OŽPZ-Ja, kterým bylo zamítnuto odvolání V. P. a současně potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Vysokém Mýtě, odboru životního prostředí ze dne 23. 10. 2008, č. j. 31472/2008/OŽP-12, jímž byl zamítnut návrh V. P. ze dne 31. 5. 2005 na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vinarech 46, do rejstříku honebních společenstev.

Krajský soud se při svém rozhodování nejprve zaměřil na zjištění smyslu a účelu právní úpravy, která se týká rozhodování správních orgánů v řízení o návrhu žalobce na vydání potvrzení o zápisu Honebního společenstva Stradouň do rejstříku honebních společenstev, v němž bylo nutno nejprve vyřešit problematiku transformace stávajících honebních společenstev a honiteb ve smyslu ustanovení § 69 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“). Tento správní soud došel k závěru, že úmyslem zákonodárce bylo přizpůsobit stávající honební společenstva a honitby, které vznikly před účinností nového zákona o myslivosti, zákonným znakům a předpokladům pro existenci honebních společenstev a honiteb podle nového zákona o myslivosti. V této souvislosti je třeba mít na zřeteli, že stávající honební společenstva do splnění zákonných transformačních požadavků nadále existují (nezanikla nabytím účinnosti nového zákona o myslivosti) a řídí se ustanoveními tohoto nového zákona ode dne jeho účinnosti (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). Stávající honební společenstvo proto musí při rozhodování o transformaci postupovat již podle nového zákona o myslivosti, a to zejména při svolání a jednání valné hromady, volbě orgánů a přijetí stanov. Tento závěr je souladný s právním názorem Nejvyššího soudu vysloveným v rozsudku ze dne 22. 11. 2006, č. j. 28 Cdo 1579/2005 - 203, (žaloba na určení, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň ze dne 10. 8. 2002, na níž bylo rozhodováno o přijetí nebo změně stanov a volbě orgánů společenstva, je neplatné), který vycházel při posuzování platnosti svolání valné hromady při transformaci tohoto honebního společenstva z výkladu ustanovení § 22 nového zákona o myslivosti. V souvislosti s posuzováním platnosti „transformační valné hromady“ Honebního společenstva Stradouň ze dne 26. 3. 2003, které bylo rozhodující pro řízení o zamítnutí návrhu žalobce na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vinarech 46, do rejstříku honebních společenstev, vznesl žalobce ve své žalobě zásadní námitku, že správním orgánům nepřísluší zkoumat, zda rozhodnutí přijatá na valné hromadě jsou platná či neplatná a že správní orgán nemá právo vyžadovat listiny nutné k posouzení této otázky. Krajský soud vyvodil v tomto směru první základní závěr, že pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje o návrhu na vydání úředního potvrzení, týkajícího se zápisu transformovaného honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev (§ 28 odst. 2 zákona o myslivosti), je nejen oprávněn, ale i povinen zkoumat platnost takové transformace, včetně posouzení zákonných náležitostí všech úkonů týkajících se této transformace. Orgán státní správy myslivosti není „evidenčním orgánem“, který by vzal pouze na vědomí provedení jakékoliv „transformace“ stávajícího honebního společenstva, aniž by zkoumal její platnost. Činnost orgánu státní správy myslivosti při vydávání úředního potvrzení (osvědčení) o zápisu do rejstříku honebních společenstev totiž spočívá buď ve vydání tohoto osvědčení nebo ve formě vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na jeho vydání. Tento orgán proto musí mít možnost zjistit a posoudit, zda byly splněny zákonné předpoklady pro transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo své orgány. Nestačí tedy zabývat se pouze usnášeníschopností transformační valné hromady ve smyslu ustanovení § 22 zákona o myslivosti, ale i způsobem svolání této valné hromady honebním starostou, a nikoliv členem honebního společenstva (§ 22 odst. 1 tohoto zákona) a zasláním písemných pozvánek na valnou hromadu způsobem a s údaji, jež odpovídají ustanovení § 22 odst. 2 zákona o myslivosti. Orgány státní správy myslivosti spatřovaly důvod neplatnosti transformace Honebního společenstva Stradouň v nesplnění základního

předpokladu platnosti transformační valné hromady a potažmo celé transformace, kterým je neplatné svolání této hromady žalobcem. Právě tento důvod však žalobce nenapadl žádnou námitkou v žalobě (žalobce brojil žalobní námitkou, týkající se způsobu hlasování a usnášeníschopnosti „transformační“ valné hromady ze dne 26. 3. 2003). Dispoziční zásada však nedovoluje ex officio přezkoumávat důvodnost závěrů orgánů státní správy myslivosti o neplatnosti valné hromady (nešlo o nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, ani o jeho nicotnost). Podle ustálené judikatury kasačního soudu proto bylo možno jen posoudit, zda byla úvaha orgánu státní správy myslivosti srozumitelná a odůvodněná (bez hodnocení zákonnosti právní kvalifikace této úvahy). Oba správní orgány vycházely z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 15. 7. 2003, č. j. 4 C 35/98 - 275, kterým bylo určeno, že je neplatné ustanovení honebního výboru Honebního společenstva Stradouň ve složení J. M., Ing. J. M., J. H. a F. V., k němuž mělo dojít dne 1. 9. 1996. Důvodem neplatnosti volby tohoto výboru byl fakt, že uvedené společenstvo od doby svého vzniku roku 1992 až do doby konání valné hromady dne 26. 3. 2003, nemělo upraveno zásady své činnosti (členové nepřijali žádné stanovy ani neuzavřeli smlouvu, která by upravovala jejich jednání a rozhodování, vztahy mezi sebou navzájem, hlasování orgánů, způsob usnášení, jejich pravomoci a další aspekty existence). Jelikož nebyl sjednán majoritní princip při vzniku rozhodnutí honebního společenstva nebo jeho orgánů, a ke 100 % shodě všech členů korporace nedošlo ani při volbě výboru v roce 1992 a dne 1. 9. 1996, nemohlo dojít ani k platnému zvolení výborů v těchto letech. Žalobce proto neměl ani mandát ke svolání transformační valné hromady Honebního společenstva Stradouň na den 26. 3. 2003, protože byl jmenován předsedou neplatně zvoleným výborem Honebního společenstva Stradouň z roku 1992. Jelikož žalobce ve své žalobě nezpochybnil uvedenou úvahu správních orgánů opírající se o závěry Okresního soudu v Chrudimi, nebylo možno zkoumat uvedenou otázku a suplovat tak vymezení žalobních bodů za žalobce. Nebylo proto ani možné akceptovat žalobcem zmíněný názor o tom, že se dne 26. 3. 2003 konalo jednání „transformační valné hromady, a že tedy bylo možno aplikovat ustanovení zákona o myslivosti, které se týká usnášeníschopnosti a způsobu hlasování při jednání této „valné hromady“ (v důsledku uvedené vady se nejednalo o žádnou valnou hromadu, natož transformační). Jelikož v daném případě neproběhla transformace Honebního společenstva Stradouň platným způsobem, čili neproběhla v podstatě vůbec, již z tohoto jediného důvodu byly splněny zákonné předpoklady pro vznik následku uvedeného v ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. že Honební společenstvo Stradouň zaniklo ex lege k datu 31. 3. 2003. Z těchto důvodů by proto bylo již nadbytečné zkoumat splnění zákonných podmínek ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, týkajících se honitby Stradouň (v případě zániku Honebního společenstva Stradouň zanikla ex lege podle ustanovení § 69 odst. 2 citovaného zákona i výše uvedená honitba). V řízení, v němž bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, však musí orgán státní správy myslivosti přezkoumávat nejen splnění zákonných předpokladů pro transformaci honebního společenstva, ale i zákonné předpoklady pro transformaci honitby podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti. Je tomu tak i proto, že předmětem úředního potvrzení z rejstříku honebních společenstev je i identifikace honebních pozemků tvořících společenstevní honitbu, která splňuje zákonné předpoklady podle zákona o myslivosti (§ 28 odst. 3 písm. e/). V projednávané věci dospěl orgán státní správy myslivosti k závěru, že honitba Stradouň, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Chrudim ze dne 31. 5. 1996, č. j. ŽP/OPP/206/73/96/IV/523/95, které nabylo právní moci dne 30. 11. 1996, nesplňovala k 31. 12. 2002 ostatní požadavky na tvorbu honitby podle § 69

odst. 1 zákona o myslivosti, v tehdy platném znění, zejména podle § 17 odst. 3, podle kterého „při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Každý honební pozemek musí být však celý zahrnut do některé honitby. Má-li honební pozemek tvořit hranici honitby, musí být tato hranice trvalá a v terénu zřetelná. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními“. Honitba Stradouň nesplňovala (mimo výměru 500 ha) ostatní popsání požadavky na tvorbu honitby (honitba nesplňovala podmínku k zahrnutí celého honebního pozemku), a tudíž osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, měla povinnost podat ve stanovené lhůtě orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1 tohoto zákona), což učiněno nebylo. I kdyby tedy proběhla platně transformace honebního společenstva podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti - což se nestalo - nebyla by splněna další podmínka pro transformaci honitby Stradouň. Žalovaný se v souladu se zákonem vypořádal i s námitkou žalobce o rozdílu mezi honebním pozemkem vymezeným zákonem o myslivosti a rozlišením pozemkových parcel podle katastrálního zákona. Pozemky, které se evidují v katastru nemovitostí jako parcely, zákon o myslivosti rozděluje do dvou skupin na pozemky honební a pozemky nehonební (§ 2 písm. e/ a f/). Tato specifikace je provedena proto, aby byly přesně vymezeny pozemky, které mohou tvořit honitbu, na níž pak lze vykonávat právo myslivosti. Všechny tyto pozemky (honební i nehonební) musí mít popisné informace podle katastru nemovitostí (č. parcely, vlastník parcely, velikost parcely atd.), neboť tyto údaje jsou podkladem pro vymezení honitby, její velikosti, pro členství v honebním společenstvu, rozhodování na valné hromadě, apod.. Tuto argumentaci žalobce ve své žalobě nijak nevyvrátil, a proto nebyl důvod se touto námitkou dále věcně zabývat. Ostatně zánik honitby Stradouň byl deklarován např. usnesením Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 28. 12. 2007, č. j. 1757/2003/OŽP, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2008, a žalobce tento argument, použitý žalovaným správním orgánem v napadeném rozhodnutí, nenapadl (v tomto usnesení Městský úřad Vysoké Mýto zastavil správní řízení ve věci návrhu na uvedení honitby Stradouň do souladu se zákonem o myslivosti /§ 69 odst. 1/, zahájené návrhem Honebního společenstva Stradouň ze dne 16. 12. 2002, když správní řízení bylo zastaveno proto, že honitba Stradouň zanikla ze zákona ke dni 31. 3. 2003 a ke stejnému datu zaniklo i Honební společenstvo Stradouň). Bylo proto nadbytečné zabývat se problematikou týkající se honitby a dalšími námitkami žalobce (otázka vyznačení hranic elektrickým vedením či požadavků týkajících se normovaných stavů zvěře). Krajský soud proto musel žalobu jako neopodstatněnou zamítnout.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že nelze souhlasit s přístupem krajského soudu k výkladu právních norem a skutečností. Je tomu tak proto, že jedinými výklady, které při své přezkumné činnosti užívá, je teleologický výklad a výklad ad absurdum. Správní soud se v tomto směru zřejmě dopustil neúmyslné chyby ve výkladu ustanovení § 17 odst. 3 zákona o myslivosti a zcela pominul změnu provedenou zákonem č. 59/2003 Sb., který nabyt účinnosti dne 28. 2. 2003. Od tohoto data již není vyžadováno, aby byl celý pozemek zahrnut do honitby a kdy je pouze stanoveno, že honitba je tvořena souvislými

honebními pozemky a hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními, jež jsou zřetelné v terénu, jako jsou např. vodoteče, cesty, silnice, apod. Jelikož šlo o zmírnění zásad pro tvorbu honitby, měl se tento fakt projevit i ve výkladu krajského soudu. Nelze také souhlasit se závěry krajského soudu, které učinil v napadeném rozsudku ve vztahu k ustanovení § 69 zákona o myslivosti. Správní soud se v první části svého rozhodnutí zabývá transformační valnou hromadou, přijetím stanov a volbou orgánů a činí závěr, že valná hromada především nebyla řádným způsobem svolána. Zde tento soud dovozuje, jakým způsobem honební společenstvo vzniklo, a říká, že V. P. nebyl předsedou honebního společenstva ani následně starostou a proto nebyl oprávněn valnou hromadu svolat. Ze skutečností, které jsou obsahem spisu, ale vyplývá opak.. Honební společenstvo bylo zakládáno v roce 1992 a v roce 1996 vzniklo s tím, že předpokladem pro jeho vznik byly souhlasy se vstupem do honebního společenstva a s ustavením jejich orgánů. Takto byl ustaven i on jako předseda honebního společenstva a zmíněné písemné souhlasy tvořily normu (stanovy) společenstva a současně byly podkladem volby orgánů. U honebního společenstva došlo k následné další volbě výboru honebního společenstva ve složení J. M. a spol. Tato volba výboru byla obecnými soudy prohlášena na neplatnou (při svolání valné hromady byli někteří členové honebního společenstva záměrně obejiti a nebyli obesláni). Neplatná volba nového výboru honebního společenstva ale neznamenala odvolání předsedy z výboru voleného (odsouhlaseného) původně. Jde-li o transformační valnou hromadu ze dne 26. 3. 2003, členové honebního společenstva byli o valné hromadě řádně vyrozuměni (srov. změnu zákona o myslivosti účinnou ke dni 28. 2. 2003), proběhly valné hromady základní, a opakovaná téhož dne ve shodě se zákonem o myslivosti, a nadpoloviční většinou členů valné hromady pak došlo i k platnému přijetí stanov a k volbě orgánů. V praxi je nepoužitelné, aby se valná hromada usnášela 100 % hlasů a odporuje to i teleologickému výkladu. Nesprávná je i úvaha krajského soudu ve vztahu k tomu, jaká oprávnění mají orgány státní správy myslivosti při posuzování výsledků valné hromady. Správním orgánům nepřísluší úvaha o tom, která rozhodnutí na valné hromadě byla či nebyla přijata platně. To je ve výlučné pravomoci obecných soudů. Jestliže tedy byly předloženy podklady o tom, že valná hromada byla svolána, že proběhla a jakým způsobem a že rozhodnutí nebyla v prekluzivní lhůtě napadena dotčenými subjekty, jde o dostačující podklady pro rozhodnutí této věci. Orgán státní správy myslivosti proto nemá právo vyhrazovat si další podklady. Krajský soud odůvodňuje napadený rozsudek i údajným zánikem honitby. Nesporné je to, že honitba měla větší výměru než 500 ha (1.452 ha). Již nejsou požadovány normotvorné stavy zvěře a nově je přednášen požadavek na rozhraničení pozemků. Je proto třeba připomenout změnu zákona o myslivosti, která byla provedena zákonem č. 59/2003 Sb., jež vedla ke zjednodušení této problematiky. Předchozí požadavky zákona proto nemohly být dodržovány. Údajný zánik honitby je podstatou žaloby a je to otázka nejméně sporná. Zda honitba zanikla či nikoliv je předmětem soudního řízení a proto se měl krajský soud touto otázkou zabývat a neodkazovat na rozhodnutí správního úředníka. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, rozsudek krajského soudu zrušil, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Krajský úřad Pardubického kraje v písemném vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že existence honebních společenstev, jejich vznik i zánik, je vždy vázán na určitý akt orgánu státní správy myslivosti. Splnění povinností daných ustanovením § 69 odst. 2 zákona o myslivosti je povinen příslušný správní orgán zkoumat před tím, než

transformované honební společenstvo zapíše od rejstříku honebních společenstev. Tento názor je plně v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č. j. 6 As 61/2006 - 123. Nestačilo proto pouze formální předložení přijatých stanov Honebního společenstva Stradouň ze dne 26. 3. 2003 a zápisu z transformační valné hromady, který má dokladovat volbu orgánů, bez další možnosti zkoumat platnost jejich přijetí. To je zvláště významné v tomto případě, kdy existují důvodné pochybnosti o oprávnění stěžovatele svolat uvedenou valnou hromadu, předsedat jí, vést jednání, být předsedajícím, zapisovatelem, skrutátorem a ověřovatelem zápisu v jedné osobě. K tomu přistupují i důvodné pochybnosti o způsobu rozhodování při přijetí stanov a volbě orgánů, zejména s ohledem na usnášéníschopnost takové valné hromady a s důrazem na počet přítomných členů Honebního společenstva Stradouň. Pokud jde o zánik honitby v souvislosti s hranicemi pozemků, třeba se plně ztotožnit s výkladem krajského soudu uvedeným v napadeném rozsudku. Podstatnou skutečností je, že honitba Stradouň zanikla ze zákona podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti ke dni 31. 3. 2003 a spolu s ní zaniklo také Honební společenstvo Stradouň. Toto je také obsahem usnesení Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 28. 12. 2007, č. j. 1757/2003/OŽP, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2008. V tomto usnesení Městský úřad Vysoké Mýto zastavil správní řízení ve věci návrhu na uvedení honitby Stradouň do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1), zahájené návrhem Honebního společenstva Stradouň ze dne 16. 12. 2002. Proti tomuto usnesení se odvolal stěžovatel, který vzal svůj opravný prostředek zpět podáním ze dne 19. 5. 2008. Krajský úřad tudíž usnesením ze dne 26. 5. 2008 odvolací řízení zastavil. Žalovaný proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek a tento mimořádný opravný prostředek jako nedůvodný zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že Honební společenstvo Stradouň vzniklo na základě dohody ze dne 14. 11. 1992, kdy se vlastníci pozemků dohodli ve smyslu ustanovení § 6 odst. 3 zákona č. 270/1992 Sb. na vytvoření honebního společenstva za účelem podání návrhu na uznání honitby. Současně se dohodli i na složení honebního výboru, který byl zplnomocněn vystupovat jménem honebního společenstva. Dne 6. 1. 1993 vydal Okresní úřad v Chrudimi osvědčení o zápisu do evidence honebních společenstev s následujícími údaji: název honebního společenstva Stradouň, sídlo Stradouň, statutární zástupce V. P., trvalé bydliště Višňovka 2479, Pardubice. Dne 19. 4. 1993 podal V. P. na Český statistický úřad žádost uvedeného honebního společenstva o přidělení identifikačního čísla, v níž bylo uvedeno sídlo honebního společenstva Vinary 46. Dne 1. 9. 1996 byl zvolen nový výbor Honebního společenstva Stradouň a předsedou byl zvolen J. M. Na základě této nové volby provedl Okresní úřad Chrudim dne 2. 9. 1996 změnu v osvědčení o registraci honebního společenstva ze dne 6. 1. 1993, kde všechny údaje zůstaly stejné, pouze došlo ke změně statutárního zástupce, kterým se stal J. M., bytem V. 106. Dne 10. 8. 2002 se konala valná hromada Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Stradouni, na které byly schváleny stanovy a starostou byl zvolen J. M.. Honební společenstvo Stradouň, se sídlem ve Stradouni, zastoupené J. M., podalo na bývalý Okresní úřad v Chrudimi dne 16. 12. 2002 návrh na uvedení honitby Stradouň do souladu se zákonem o myslivosti č. 449/2001 Sb., který s účinností ode dne 1. 7. 2002

ukládal v přechodných ustanoveních stávajícím honebním společenstvům přijmout stanovy, popř. je přizpůsobit úpravě nového zákona o myslivosti a zvolit orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti zákona o myslivosti. Na základě tohoto návrhu zapsal orgán státní správy myslivosti do rejstříku honebních společenstev Honební společenstvo Stradouň se statutárním zástupcem J. M., bytem V. 106 se změnou sídla dle § 28 odst. 3, 4 zákona o myslivosti (V. 106). Dne 26. 3. 2003, tedy po konání uvedené valné hromady Honebního společenstva Stradouň, byla svolána V. P. druhá valná hromada stejného subjektu, tj. Honebního společenstva Stradouň, se sídlem Vinary 46. V zápisě z této druhé valné hromady je mimo jiné uvedeno, že valná hromada ukládá honebnímu starostovi zpracovat příslušnou dokumentaci k honitbě a předložit orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti do 31. 3. 2003. Dne 31. 3. 2003 byly Městskému úřadu Vysoké Mýto, odboru životního prostředí, doručeny stanovy uvedeného honebního společenstva, které byly přijaty na valné hromadě konané dne 26. 3. 2003, zápis s usnesením z této valné hromady a další písemnosti, z nichž se podává, že honebním starostou byl zvolen V. P. Městský úřad Vysoké Mýto, odbor životního prostředí vydal dne 4. 4. 2003 rozhodnutí pod čj. 13903/2003/OŽP/Fen/206.1, kterým odmítl registraci Honebního společenstva Stradouň se sídlem Vinary 46 s odůvodněním, že dne 31. 3. 2003 obdržel žádost o registraci, ale seznam vlastníků honebních pozemků obsahuje vlastníky a pozemky, které jsou již členy Honebního společenstva Stradouň, zastoupeného honebním starostou J. M. Proti tomuto rozhodnutí podalo honební společenstvo zastoupené V. P. jako honebním starostou odvolání, v němž popřelo platnost usnesení valné hromady ze dne 10. 8. 2002 a zákonný vznik Honebního společenstva Stradouň, sídlo Stradouň. Odvolací správní orgán napadené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil mu věc k novému projednání a rozhodnutí s tím, že správní orgán prvního stupně nevycházel při vydání rozhodnutí ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a předestřel mu postup spočívající v užití analogie § 20 odst. 1 zákona o myslivosti. Rozhodnutím Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru životního prostředí ze dne 15. 8. 2003, č. j. 18542/2003/OŽP/Fen/206.1, byla podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti odmítnuta registrace Honebního společenstva Stradouň, sídlo Vinary 46. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí ze dne 20. 10. 2003, č. j. OŽP/16741/03/Tp, bylo odvolání Honebního společenstva Stradouň, sídlo Vinary 46, zamítnuto a současně potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ze dne 15. 8. 2003 s odůvodněním, že dotčené honební společenstvo nepředložilo v pětidenní lhůtě požadované podklady - aktuální seznam členů honebního společenstva ke dni konání valné hromady dne 26. 3. 2003 v Radhošti a dále s tím, že navrhovaná honitba nedosahuje stanovené výměry 500 ha ve smyslu ustanovení § 17 odst. 7 zákona o myslivosti. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 29. 7. 2004, č.j. 52 Ca 51/2003-51, byla zrušena obě rozhodnutí správních orgánů ze dne 15. 8. 2003 a ze dne 20. 10. 2003, a věc vrácena žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje k dalšímu řízení. Krajský soud přitom vyslovil závazný právní názor, že odvolací správní orgán, ani správní orgán prvního stupně nejsou ze zákona o myslivosti legitimováni k vedení řízení o registraci stávajícího dotčeného honebního společenstva ve smyslu § 20 zákona o myslivosti. Oba správní orgány jsou podle zákona pouze oprávněny požadovat po dotčeném honebním společenstvu doklady uvedené v § 69 zákona o myslivosti, a ověřovat skutečnosti, zda honitba dosahovala ke dni 31. 3. 2003 minimální výměry 500 ha. Jestliže dotčené honební společenstvo tvrdí, že honitba ke dni 31. 3. 2003 dosahovala 500 ha, avšak prokázání takového tvrzení je spojeno

s obtížemi, vyplývajících mimo jiné z toho, že údajně registrací podle zákona o myslivosti vzniklo jiné honební společenstvo, v němž jsou zahrnuty shodné honební pozemky, je na místě, aby žalovaný odvolací správní orgán nenechal celou tíhu dokazování jen na účastníkovi řízení. Další postup žalovaného odvolacího správního orgánu pak bude odviset i od toho, zda orgány a statuty dotčeného honebního společenstva byly v rozhodné době v souladu se zákonem a zda byla splněna podmínka minimální výměry honitby. Pokud tyto podmínky nebyly k 31. 3. 2003 splněny, pak honební společenstvo zaniklo přímo ze zákona (bez rozhodnutí správního orgánu) a je na místě provedení likvidace. Zjistí-li žalovaný odvolací správní orgán, že zákonné podmínky byly v rozhodné době splněny, nebude vydávat žádné rozhodnutí konstitutivní povahy, neboť k němu není zákonného podkladu a zjištěné skutečnosti může pouze deklarovat. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 20. 12. 2005, č. j. 52 Ca 63/2005 - 45, pak byla Městskému úřadu Vysoké Mýto uložena povinnost vydat ve lhůtě do 30 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku rozhodnutí o zamítnutí návrhu žalobce V. P. ze dne 31. května 2005 na vydání úředního potvrzení, týkajícího se zápisu Honebního společenstva Stradouň se sídlem Vinary 46 do rejstříku honebních společenstev. V tomto rozsudku krajský soud vyslovil právní názor, že „činnost orgánu státní správy myslivosti při vydávání úředního potvrzení (tzn. osvědčení) o zápisu do rejstříku honebních společenstev podle § 28 odst. 2 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, v platném znění, spočívá buď ve formě vydání zmíněného osvědčení, nebo ve formě vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na jeho vydání. Volba jedné z těchto forem činnosti náleží do pravomoci správního orgánu v rámci výkonu státní moci v oblasti státní správy zemědělství na úseku myslivosti. Proto jestliže orgán státní správy myslivosti nezvolil formu činnosti spočívající ve vydání uvedeného osvědčení, ale odmítl jej vydat, lze se domáhat žalobou na ochranu proti nečinnosti (§ 79 a násl. s. ř. s.) jen vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu (či žádosti) na vydání osvědčení (§ 28 odst. 2 zákona o myslivosti)“. Rozhodnutím Městského úřadu Vysoké Mýto, odboru životního prostředí ze dne 20. 1. 2006, č. j. 3048/2005/2006/OŽP/Sou/206, byl zamítnut návrh V. P. na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vinarech 46, do rejstříku honebních společenstev, a rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 4. 2006, č. j. 18335/06/OŽPZ/Ja, pak bylo zamítnuto odvolání V. P. a současně potvrzeno toto prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu ve Vysokém Mýtě, odboru životního prostředí. Krajský soud v Hradci Králové-pobočka v Pardubicích pak rozsudkem ze dne 7. 8. 2007, č. j. 52 Ca 37/2006 - 83, zamítl žalobu V. P. proti tomuto rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 21. 4. 2006, č. j. 18335/06/OŽPZ/Ja, a Nejvyšší správní soud posléze rozsudkem ze dne 14. 5. 2008, sp. zn. 7 As 53/2007 zrušil tento rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 7. 8. 2007, č. j. 52 Ca 37/2006 - 83, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu téhož spisového materiálu rovněž vyplývá, že Okresní soud v Chrudimi rozsudkem ze dne 4. 11. 2004, č. j. 6 C 236/2002 - 164, zamítl žalobu V. P., kterou se tento účastník řízení domáhal určení, že jsou neplatná rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vraclavi ze dne 10. 8. 2002, jímž bylo rozhodováno o přeměně tohoto honebního společenstva podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti o přijetí nebo změně stanov a o volbě jeho orgánů. Krajský soud v Hradci

Králové-pobočka v Pardubicích k odvolání V. P. rozsudkem ze dne 28. 2. 2005, č. j. 18 Co 6/2005 - 185, potvrdil uvedený prvostupňový rozsudek. Tento rozsudek krajského soudu byl zrušen k dovolání V. P. rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 22. 11. 2006, č. j. 28 Cdo 1579/2005 - 203, a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové-pobočky v Pardubicích ze dne 16. 5. 2007, č. j. 18 Co 13/2007-265, který nabyl právní moci dne 26. 6. 2007, byl změněn rozsudek Okresního soudu v Chrudimi ze dne 4. 11. 2004, č. j. 6 C 236/2002 - 164, tak, že se určuje, že rozhodnutí valné hromady Honebního společenstva Stradouň se sídlem ve Vraclavi na adrese J. M. ze dne 10. 8. 2002 o přijetí nebo úpravě stanov a o volbě jeho orgánů, jsou neplatná.

V řízení o návrhu stěžovatele ze dne 31. 5. 2005 na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vinarech 46, do rejstříku honebních společenstev, je rozhodující posouzení platnosti „transformační valné hromady“ tohoto společenstva ze dne 26. 3. 2003.

Podle ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.

Podle ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 11. 2006, č. j. 8 As 27/2005 - 214, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „řízení podle § 69 zákona o myslivosti (přechodné ustanovení) si zjevně klade za cíl pouze transformaci honiteb do stavu odpovídajícího nové zákonné úpravě (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti) stejně jako odpovídající změnu honebních společenstev (§ 69 odst. 2 zákona o myslivosti). V rámci těchto řízení proto může být řešen soulad dříve uznaných honiteb, které zůstávají zachovány, s novou právní úpravou (§ 69 odst. 1 zákona o myslivosti), nikoliv však změna těchto honiteb, která je sice možná, ale pouze v rámci odpovídajících ustanovení zákona o myslivosti“. Obdobně Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2007, č. j. 6 As 61/2006-123, dostupný na www.nssoud.cz, zaujal názor, že „pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta

do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány. Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlídnout a promítnout ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu). Tuto formu činnosti orgánu státní správy myslivosti nemůže nahrazovat soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v rámci zkoumání podmínky řízení týkající se procesní způsobilosti zmíněného honebního společenstva jako žalobce“.

Nejvyšší správní soud předepisuje, že i v řízení o kasační stížnosti se jako kasační soud řídí dispoziční zásadou. Je provedením této dispoziční zásady, jestliže ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. ukládá stěžovateli povinnost označit rozsah napadení soudního rozhodnutí a uvést, z jakých důvodů (skutkových a právních) toto soudní rozhodnutí napadá a považuje výroky tohoto rozhodnutí za nezákonné, a že kasační soud je pak vázán rozsahem kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.) a důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.). Činnost kasačního soudu je ohraničena rámcem takto vymezeným (rozsah napadení soudního rozhodnutí a skutkové a právní důvody nezákonnosti tohoto rozhodnutí), a tento soud se musí omezit na zkoumání napadeného rozhodnutí jen v tomto směru, nejde-li ovšem o vadu, k níž musí hledět z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 věta za středníkem s. ř. s.). I při nejmírnějších požadavcích proto musí být z kasační stížnosti poznatelné, v kterých částech a po jakých stránkách má kasační soud napadené soudní rozhodnutí zkoumat, přičemž kasační soud není povinen, ale ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti soudního rozhodnutí.

Stěžovatel v kasační stížnosti především nesouhlasí se závěry krajského soudu, které učinil v napadeném rozsudku ve vztahu k ustanovení § 69 zákona o myslivosti.

Stěžovatel konkrétně vytýká krajskému soudu, že se v první části svého rozhodnutí zabývá transformační valnou hromadou, přijetím stanov a volbou orgánů a z toho činí nesprávný závěr, že valná hromada především nebyla řádným způsobem svolána. Zde správní soud dovozuje, jakým způsobem honební společenstvo vzniklo, a říká, že V. P. nebyl předsedou honebního společenstva ani následně starostou a proto nebyl oprávněn valnou hromadu svolat. Ze skutečností, které jsou obsahem spisu, ale vyplývá opak. Honební společenstvo bylo zakládáno v roce 1992 a v roce 1996 vzniklo s tím, že předpokladem pro jeho vznik byly souhlasy se vstupem do honebního společenstva a s ustavením jejich orgánů. Takto byl ustaven i on jako předseda honebního společenstva a zmíněné písemné souhlasy tvořily normu (stanovy) společenstva a současně byly i podkladem volby orgánů. U honebního společenstva došlo k následné další volbě výboru tohoto společenstva ve složení J. M. a spol. Tato volba výboru byla obecnými soudy prohlášena na neplatnou (při svolání valné hromady byli někteří členové honebního společenstva záměrně obejiti a nebyli obesláni). Neplatná volba nového výboru honebního společenstva ale neznamenala odvolání předsedy z výboru voleného (odsouhlaseného) původně. Jde-li o transformační valnou hromadu ze dne 26. 3. 2003, členové honebního společenstva byli o valné hromadě řádně vyrozuměni (srov. změnu zákona o myslivosti účinnou ke dni 28. 2. 2003), proběhly valné hromady základní, a opakovaná téhož dne ve

shodě se zákonem myslivosti, a nadpoloviční většinou členů valné hromady pak došlo k platnému přijetí stanov a k volbě orgánů. V praxi je nepoužitelné, aby se valná hromada usnášela 100 % hlasů a odporuje to i teleologickému výkladu. Nesprávná je i úvaha krajského soudu ve vztahu k tomu, jaká oprávnění mají orgány státní správy myslivosti při posuzování výsledků valné hromady. Správním orgánům nepřísluší úvaha o tom, která rozhodnutí na valné hromadě byla či nebyla přijata platně. To je ve výlučné pravomoci obecných soudů. Jestliže tedy byly předloženy podklady o tom, že valná hromada byla svolána, že tato hromada proběhla a jakým způsobem a že rozhodnutí nebyla v prekluzivní lhůtě napadena dotčenými subjekty, jsou dostačujícími podklady pro rozhodnutí této věci. Orgán státní správy myslivosti proto nemá právo vyhrazovat si další podklady.

Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti poukázat na závěry obou správních orgánů, jež jsou obsaženy v jejich správních rozhodnutích a na které také reaguje krajský soud. Oba správní orgány vycházely z pravomocného rozsudku Okresního soudu v Chrudimi ze dne 15. 7. 2003, č. j. 4 C 35/98 - 275, kterým bylo určeno, že je neplatné ustanovení honebního výboru Honebního společenstva Stradouň ve složení J. M., Ing. J. M., J. H. a F. V., k němuž mělo dojít dne 1. 9. 1996. Důvodem neplatnosti volby tohoto výboru byl fakt, že uvedené společenstvo od doby svého vzniku roku 1992 až do doby konání valné hromady dne 26. 3. 2003, nemělo upraveno zásady své činnosti (členové nepřijali žádné stanovy ani neuzavřeli smlouvu, která by upravovala jejich jednání a rozhodování, vztahy mezi sebou navzájem, hlasování orgánů, způsob usnášení, jejich pravomoci a další aspekty jejich existence). Jelikož nebyl sjednán majoritní princip při vzniku rozhodnutí honebního společenstva nebo jeho orgánů, a ke 100 % shodě všech členů korporace nedošlo ani při volbě výboru v roce 1992 a dne 1. 9. 1996, nemohlo dojít ani k platnému zvolení výborů v těchto letech. V. P. proto neměl ani mandát ke svolání transformační valné hromady Honebního společenstva Stradouň na den 26. 3. 2003, protože byl jmenován předsedou neplatně zvoleným výborem Honebního společenstva Stradouň z roku 1992 a jeho jmenování je tak neplatné. Ostatně i volba orgánů na této valné hromadě proběhla neplatně a stejně tak byly neplatně přijaty i stanovy tohoto honebního společenstva. Je tomu tak proto, že se valné hromady zúčastnily osoby, které měly 7,8 % hlasů všech členů Honebního společenstva Stradouň.

Orgány státní správy myslivosti především spatřovaly důvod neplatnosti transformace Honebního společenstva Stradouň v nesplnění základního předpokladu platnosti transformační valné hromady a potažmo celé transformace, kterým je neplatné svolání této hromady stěžovatelem. Pokud tedy stěžovatel nesouhlasil s uvedenými závěry správních orgánů měl své výhrady proti nim uplatnit již v podané žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 22. 12. 2008, č. j. OŽPZ/49472-3/2008/OŽPZ-Ja. Právě tento důvod však stěžovatel nenapadl žádnou žalobní námitkou v podané žalobě (žalobce brojil toliko žalobní námitkou, týkající se způsobu hlasování a usnášeníschopnosti „transformační“ valné hromady ze dne 26. 3. 2003). Dispoziční zásada proto nedovolovala ex officio přezkoumávat důvodnost závěrů orgánů státní správy myslivosti o neplatnosti valné hromady (nešlo o nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí, ani o jeho nicotnost). Podle ustálené judikatury kasačního soudu proto bylo možno jen posoudit, zda byla úvaha orgánu státní správy myslivosti srozumitelná a odůvodněná (bez hodnocení zákonnosti právní kvalifikace této úvahy). Krajský soud proto právem uvážil, že pokud stěžovatel ve své

žalobě nezpochybnil uvedené úvahy správních orgánů opírající se o závěry Okresního soudu v Chrudimi, nebylo možno zkoumat uvedenou otázku a suplovat tak vymezení žalobních bodů za stěžovatele tehdy v postavení žalobce, který tak učinit mohl. Nebylo proto ani možné akceptovat stěžovatelem zmíněný názor o tom, že se dne 26. 3. 2003 konalo jednání „transformační valné hromady, a že tedy bylo možno aplikovat ustanovení zákona o myslivosti, které se týká usnášeníschopnosti a způsobu hlasování při jednání této „valné hromady“ (v důsledku uvedené vady se nejednalo o žádnou valnou hromadu, natož transformační). V tomto směru se sluší připomenout i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, který byl uveřejněn pod č. 419/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž byl vysloven právní názor, že : „Ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. in fine brání tomu, aby stěžovatel v kasační stížnosti uplatňoval jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno, ač tak učinit mohl; takové námitky jsou nepřijatelné. Ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. naproti tomu brání tomu, aby se poté, co bylo vydáno přezkoumávané rozhodnutí, uplatňovaly skutkové novoty. K takto uplatněným novým skutečnostem kasační soud při svém rozhodování nepřihlíží“.

Stěžovatel v kasační stížnosti též zásadně nesouhlasí s úvahou krajského soudu ve vztahu k oprávněním orgánů státní správy myslivosti při posuzování výsledků valné hromady honebního společenstva.

Stěžovatel konkrétně vytýká krajskému soudu jeho závěry o platnosti či neplatnosti rozhodnutí přijatých na transformační valné hromadě. Je tomu tak proto, že správním orgánům nepřísluší úvaha o tom, která rozhodnutí na valné hromadě byla či nebyla přijata platně. To je ve výlučné pravomoci obecných soudů. Jestliže tedy byly předloženy podklady o tom, že valná hromada byla svolána, že valná hromada proběhla a jakým způsobem a že rozhodnutí nebyla v prekluzivní lhůtě napadena dotčenými subjekty, jsou dostačujícími podklady pro rozhodnutí této věci. Orgán státní správy myslivosti proto nemá právo vyhrazovat si další podklady.

Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti poukázat na správné závěry krajského soudu k této otázce i na závěry konstantní judikatury. Stěžovatel jako žalobce v souvislosti s posuzováním platnosti „transformační valné hromady“ Honebního společenstva Stradouň ze dne 26. 3. 2003, která byla rozhodující pro řízení o zamítnutí návrhu na vydání úředního potvrzení, jež se týkalo zápisu Honebního společenstva Stradouň, se sídlem ve Vinarech 46, do rejstříku honebních společenstev, vznesl ve své žalobě zásadní námitku, že správním orgánům nepřísluší zkoumat, zda rozhodnutí přijatá na valné hromadě jsou platná či neplatná a že správní orgán nemá právo vyžadovat listiny nutné k posouzení této otázky. Krajský soud vyvodil v tomto směru zásadně správný právní závěr, že pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje o návrhu na vydání úředního potvrzení, týkajícího se zápisu transformovaného honebního společenstva do rejstříku honebních společenstev (§ 28 odst. 2 zákona o myslivosti) je nejen oprávněn, ale i povinen zkoumat platnost takové transformace, včetně posouzení zákonných náležitostí všech úkonů týkajících se této transformace. Je tomu tak proto, že orgán státní správy myslivosti není „evidenčním orgánem“, který by vzal pouze na vědomí provedení jakékoliv „transformace“ stávajícího honebního společenstva, aniž by zkoumal její platnost. Činnost orgánu státní správy myslivosti při vydávání úředního potvrzení (osvědčení) o zápisu do

rejstříku honebních společenstev totiž spočívá buď ve formě vydání tohoto osvědčení nebo ve formě vydání rozhodnutí o zamítnutí návrhu na jeho vydání. Tento orgán proto musí mít možnost zjistit a posoudit, zda byly splněny zákonné předpoklady pro transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo své orgány. Splnění povinností daných ustanovením § 69 odst. 2 zákona o myslivosti je povinen příslušný správní orgán zkoumat před tím, než transformované honební společenstvo zapíše od rejstříku honebních společenstev. Nestačilo proto pouze formální předložení přijatých stanov Honebního společenstva Stradouň ze dne 26. 3. 2003 a zápisu z transformační valné hromady, který má dokladovat volbu orgánů, bez další možnosti zkoumat platnost jejich přijetí. Je skutečností, že podle ustanovení § 22 odst. 8 zákona o myslivosti má člen honebního společenstva právo domáhat se u soudu v civilním řízení určovací žalobou vyslovení neplatnosti rozhodnutí valné hromady, a to v zákonem stanovené lhůtě, pokud považuje rozhodnutí valné hromady za nezákonné nebo odporující stanovám. To však neznamená, že jen soud v civilním řízení může posuzovat platnost či neplatnost valné hromady a že jen člen honebního společenstva má výhradní možnost k posouzení neplatnosti uvedené valné hromady. Smyslem této právní úpravy je, aby i členové honebního společenstva měli obecně možnost napadnout rozhodnutí valné hromady, pokud je považují za nezákonné nebo za odporující stanovám. Konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu svědčí správnosti uvedeného právního názoru. Tak např. již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2007, č.j. 6 As 61/2006-123, dostupný na www.nssoud.cz, zaujal názor, že „pokud orgán státní správy myslivosti rozhoduje v řízení o uznání honitby podle § 69 odst. 1 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, o návrhu na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem podaném honebním společenstvem vzniklým podle předchozí platné právní úpravy zákona o myslivosti (zákon č. 23/1962 Sb.) v době, kdy již uplynula tomuto honebnímu společenstvu zákonná lhůta pro provedení transformace podle § 69 odst. 2 (zákonná lhůta do 31. 3. 2003), nejdříve zjistí a posoudí, zda byly splněny zákonné předpoklady pro tuto transformaci stanovené v § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. zda honební společenstvo přijalo stanovy, popřípadě je přizpůsobilo právní úpravě podle nového zákona o myslivosti a zda zvolilo orgány. Pokud dospěje k závěru, že tyto zákonné předpoklady splněny nebyly a došlo k zániku honebního společenstva a honitby k 31. 3. 2003 ex lege, musí k této skutečnosti přihlídnout a promítnout ji ve výroku rozhodnutí vydaném v řízení o uznání honitby (tj. zamítnutím návrhu). Tuto formu činnosti orgánu státní správy myslivosti nemůže nahrazovat soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu v rámci zkoumání podmínky řízení týkající se procesní způsobilosti zmíněného honebního společenstva jako žalobce“.

Stěžovatel v kasační stížnosti také nesouhlasí s postupem krajského soudu, jež odůvodňuje napadený rozsudek i údajným zánikem honitby.

Stěžovatel konkrétně vytýká krajskému soudu, že honitba měla větší výměru než 500 ha (1.452 ha). Již sice nejsou požadovány normotvorné stavy zvěře, ale nově je přednášen požadavek na rozhraničení pozemků. Je proto třeba připomenout změnu zákona o myslivosti, která byla provedena zákonem č. 59/2003 Sb. a jež vedla ke zjednodušení této problematiky. Je tomu tak proto, že předchozí požadavky zákona nemohly být

dodržovány. Zda honitba zanikla či nikoliv je však předmětem soudního řízení a proto se měl krajský soud touto otázkou zabývat a neodkazovat na rozhodnutí správního úředníka.

Nejvyšší správní soud musí v této souvislosti odkázat na správné závěry krajského soudu k této problematice. Zejména je třeba zdůraznit, že pokud neproběhla transformace Honebního společenstva Stradouň platným způsobem, již z tohoto jediného důvodu byly splněny zákonné předpoklady pro vznik následku uvedeného v ustanovení § 69 odst. 2 zákona o myslivosti, tj. že Honební společenstvo Stradouň zaniklo ex lege k datu 31. 3. 2003. Z těchto důvodů by proto bylo již nadbytečné zkoumat splnění zákonných podmínek ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, týkajících se honitby Stradouň (v případě zániku Honebního společenstva Stradouň zanikla ex lege podle ustanovení § 69 odst. 2 citovaného zákona i výše uvedená honitba). Krajský soud se však přesto zabýval v uvedeném směru dalšími žalobními námitkami, i když by muselo žalované rozhodnutí obstát již z výše uvedeného důvodu. V projednávané věci dospěl orgán státní správy myslivosti k závěru, že honitba Stradouň, uznaná rozhodnutím Okresního úřadu Chrudim ze dne 31. 5. 1996, č.j. ŽP/OPP/206/73/96/IV/523/95, které nabylo právní moci dne 30. 11. 1996, nesplňovala k 31. 12. 2002 ostatní požadavky na tvorbu honitby podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti, v tehdy platném znění, zejména podle § 17 odst. 3, podle kterého „při tvorbě honiteb se nepřihlíží k hranicím katastrálních území, územních obvodů obcí nebo krajů. Každý honební pozemek musí být však celý zahrnut do některé honitby. Má-li honební pozemek tvořit hranici honitby, musí být tato hranice trvalá a v terénu zřetelná. Hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními“. Honitba Stradouň nesplňovala (mimo výměru 500 ha) ostatní popsané požadavky na tvorbu honitby (honitba nesplňovala podmínku k zahrnutí celého honebního pozemku), a tudíž osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, měla povinnost podat ve stanovené lhůtě orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1 tohoto zákona), což učiněno nebylo. I kdyby tedy proběhla platně transformace honebního společenstva podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti - což se nestalo - nebyla by splněna další podmínka pro transformaci honitby Stradouň. Ostatně zánik honitby Stradouň byl deklarován např. usnesením Městského úřadu Vysoké Mýto ze dne 28. 12. 2007, č.j. 1757/2003/OŽP, které nabylo právní moci dne 20. 5. 2008, a stěžovatel tento argument, použitý žalovaným správním orgánem v napadeném rozhodnutí, nenapadl (v tomto usnesení Městský úřad Vysoké Mýto zastavil správní řízení ve věci návrhu na uvedení honitby Stradouň do souladu se zákonem o myslivosti (§ 69 odst. 1), zahájené návrhem Honebního společenstva Stradouň ze dne 16. 12. 2002, když správní řízení bylo zastaveno proto, že honitba Stradouň zanikla ze zákona ke dni 31. 3. 2003 a ke stejnému datu zaniklo i Honební společenstvo Stradouň).

Krajský soud se tedy zabýval v plném rozsahu otázkou zániku honitby a neodkazoval na rozhodnutí správního orgánu, resp. úředníka tohoto orgánu, jak tvrdí stěžovatel. Ustanovení § 17 zákona o myslivosti bylo změněno zákonem č. 59/2003 Sb., který však nabyl účinnosti až dne 28. 2. 2003. Pokud však honitba nebo obora uznaná podle dosavadních předpisů dosahovala zákonné výměry podle tohoto zákona (zákonu č. 449/2001 Sb.), ale nesplňovala ostatní požadavky na tvorbu honitby, byla osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 (tedy ještě dříve než zákon č. 59/2003 Sb. nabyl platnosti a účinnosti) orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zanikla k 31. březnu

2003. To se však nestalo. Zákon č. 59/2003 Sb. proto nemá ve vztahu k datu podání návrhu na uvedení honitby do souladu se zákonem o myslivosti (do 31. 12. 2002) potřebnou relevanci.

Stěžovatel v kasační stížnosti rovněž nesouhlasí s přístupem krajského soudu k výkladu právních norem a skutečností.

Konkrétně vytýká krajskému soudu, že jedinými výklady, které při své přezkumné činnosti užívá, je teleologický výklad a výklad ad absurdum. Správní soud se v tomto směru zřejmě dopustil i neúmyslné chyby ve výkladu ustanovení § 17 odst. 3 zákona o myslivosti a zcela pominul změnu provedenou zákonem č. 59/2003 Sb., který nabyl účinnosti dne 28. 2. 2003 (od tohoto data již není vyžadováno, aby byl celý pozemek zahrnut do honitby a je pouze stanoveno, že honitba je tvořena souvislými honebními pozemky a hranice honiteb se mají, pokud je to možné, krýt s hranicemi přírodními, jež jsou zřetelné v terénu, jako jsou např. vodoteče, cesty, silnice, apod).

Nejvyšší správní soud má za to, že tato stížní námitka nemá žádné procesní vyústění a není z ní zcela jasné, kam vlastně míří, resp. jaké konkrétní vady či nezákonnosti a v jakém směru uvedené výklady způsobily. Z tohoto důvodu se nelze k této obecné výtce stěžovatele vyjádřit. Pokud pak jde o výhradu, že se správní soud dopustil chyby ve výkladu ustanovení § 17 odst. 3 zákona o myslivosti ve vztahu k zákonu č. 59/2003 Sb., nutno v plném rozsahu odkázat na již uvedený výklad stran zániku honitby ve smyslu ustanovení § 69 odst. 1 zákona o myslivosti.

Jelikož se krajský soud znovu zabýval žalobními námitkami stěžovatele proti novému rozhodnutí odvolacího správního orgánu, s nimiž se řádně a přesvědčivým způsobem vypořádal, Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů zamítl i kasační stížnost stěžovatele směřující proti napadenému rozsudku krajského soudu (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ustanovení § 109 odst. 1 s. ř. s.

Kasační soud již nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože bez prodlení (ihned po předložení spisu a po nezbytném poučení účastníků řízení) rozhodl o věci samé. Za této situace potom nemohou skutečnosti tvrzené jako důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ani nastat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2003, č. j. 2 Azs 3/2003 - 44, který byl publikován pod č. 173/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., za použití ustanovení § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a podle obsahu spisu úspěšnému správnímu orgánu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2010

JUDr. Jaroslav
Hubáček
předseda senátu